

Kees' column...

Leiden in last, lieve columnver-slinders, deze week was Leiden in last. Het komt wel vaker voor dat iemand voor een vergrijp is veroordeeld en daarvoor een straf uitzit. Op een gegeven moment is die straf uitgezeten en komt de inmiddels ex-gedetineerde weer vrij en wordt deze geacht zijn of haar plaats in de samenleving weer in te nemen. Klaarblijkelijk is niet iedereen blij met een ex-gedetineerde in de buurt. Deze mag dan wel de straf hebben uitgezeten en de eventuele boete hebben voldaan, maar De Samenleving is dan nog niet klaar met hem of haar. Of misschien is De Samenleving er zelf nog niet klaar voor. "Weer terug in de samenleving? Prima, maar niet in onze buurt".

Eens een dief, altijd een dief. "De vergeving van zonden is het kernpunt van het christendom", las ik op Wikipedia. Kennelijk wonen er in Leiden geen christenen. Nou vooruit twee dan... Wat als een exgedetineerde zich daadwerkelijk "afkeert van zijn/haar oude leven" zoals Petrus ons in zijn handelingen voorhoudt? Zijn we dan bereid om hem/haar weer liefdevol in ons midden op te nemen? Hoe serieus zijn we met weer opnemen van uit de kudde verdwaalde schapen of verloren gewaande zonen? En hoe zuiver op de graat zijn we eigenlijk zelf. Vullen we straks ons belastingformulier werkelijk naar eer en geweten in? Houden we ons altijd aan de maximum snelheid, stoppen we voor een rood verkeerslicht? Er moet nog ergens een parabel liggen over eerste stenen die geworpen moeten worden, maar ik kan hem niet zo snel vinden. Misschien iets voor een ontmoeting??

Kees

45^e jaargang nr 6 22 februari 2014

Inhoud

- 3 Themastelling**
Else Lindeboom
- 3 Actualisering**
Joop Floor
- 3 Actualisering**
Anneke van der Weide
- 4 Actualisering**
Marjolijn Bartlema
- 4 Beleefd en aanbevolen**
Henk Engel
- 5 Dank**
Peter en Anneke van Tongeren
- 5 Na 30.000 nachtjes**
Go Stavenuiter
- 6 Ometepe**
Wilma van Beek
- 8 Kiezen tussen eten en medicijnen**
INLIA
- 9 Een bijzonder kompas**
- 10 Agenda**

Colofon

De KGIJ

Is een oecumenische gemeente ontstaan uit de progressieve r.k. traditie van de jaren zeventig, waar tal van hervormden en gereformeerden zich bij aansloten. Ze wil een christelijke gemeente zijn waar geloof en samenleving aan elkaar getoetst worden.

Het Bulletin

Is een informatieblad samengesteld voor en door leden van de KGIJ. Het Bulletin komt uit op de dag van de viering en is los te verkrijgen na de viering voor € 1,00 per stuk. Voor abonnees ligt hun exemplaar klaar of wordt op verzoek toegezonden.

Bijdragen voor het bulletin

Inleveren bij redactieadres:
Kees de Boer, Antillenstraat 12,
1944 XB Beverwijk.
Telefoon: 0251-247560 of
06-30213213.
E-mail: bulletin@kgij.nl

Uiterste inleverdatum

De zaterdag voor de datum van verschijnen, bij voorkeur via e-mail.

De redactie behoudt zich het recht voor, na overleg met de inzender/ster, om bijdragen niet te plaatsen als die naar haar oordeel niet passen binnen de doelstellingen van de KGIJ en het Bulletin.

Redactie

Judith Vleer
Daan Simoons
Kees de Boer
Bernadette Pílanen
Marieke Tromp

Ontwerp voorkant

Redactie Bulletin

Tekening kافت

Woeloem

KGIJ op internet

<http://kgij.nl>

Themastelling voor de viering van 22 februari

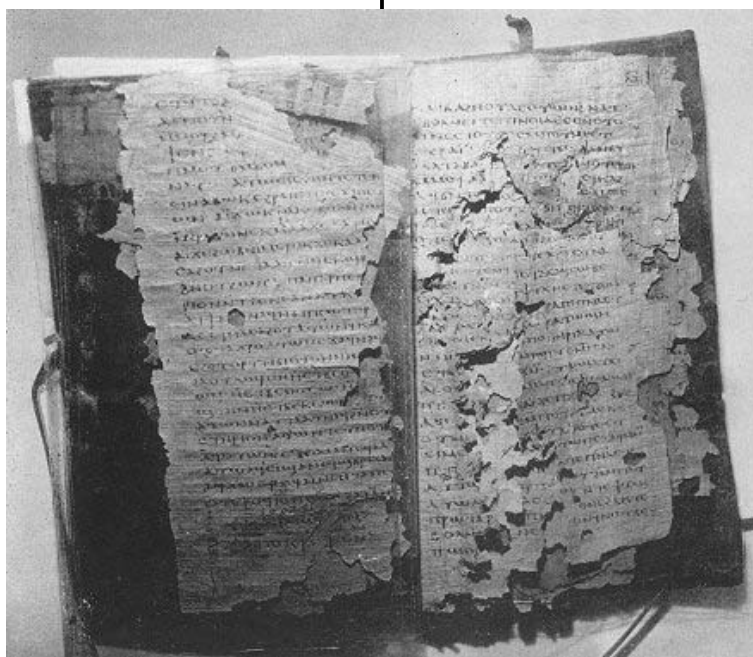
Else Lindeboom

Bij de voorbereiding van deze viering hebben wij als uitgangspunt een tekst uit de Nag Hammadigeschriften gekozen, die wij straks ook met elkaar zullen lezen. Daarom vertel ik nu eerst iets over de achtergrond van de Nag Hammadigeschriften. In het plaatsje Nag Hammadi in midden-Egypte, in 1945, vond een boer, die op zoek was naar vruchtbare aarde voor zijn land, op een in onbruik geraakte oude begraafplaats een vaas, waarin zoals hij later merkte een aantal

geschriften verborgen waren. Deze waren vermoedelijk afkomstig uit de bibliotheek van een vroeg Christelijk klooster, vlakbij de begraafplaats. (De boer was niet zo blij met de inhoud van de vaas, hij zag de waarde er aanvankelijk niet van in, misschien had hij op een andere inhoud gehoopt). De teksten van de geschriften dateren uit de eerste tot vierde eeuw. Ze zijn in het

Koptisch geschreven op papyrus en gebonden in leren kaften. In totaal zijn het 13 boeken, waarbij sommige teksten compleet zijn en andere weer fragmenten bevatten. Vermoedelijk zijn deze geschriften door de kloosterlingen begraven nadat in 367 na Christus de volledige canon van de bijbel was opgesteld, door bisschop Athanasius van Alexandrië, en deze boeken buiten de canon vielen, om deze voor vernietiging te behoeden. In 1977 zijn deze geschriften in het Engels vertaald. Ze zijn nu een bron van onderzoek en een sleutel tot onze verdere geschiedenis.

Laten wij nu ons drempellied zingen: 'Vandaag doet de hand en morgen de voet'...

Actualisering

Joop Floor

Moeder aarde is inmiddels een dame geworden van middelbare leeftijd, met een veelheid aan nakomelingen en inmiddels (uit)gestorven kinderen. Fossiele zeelevensvormen die wij nog vonden zijn een bestanddeel. Een paar Europese heb ik hier op tafel gelegd. De maashagedis (Mosasaurus) en de nog later verdwenen oervogel (archaeopteryx), waarvan het fossiel in de Eifel werd aangetroffen, vormen een ander voorbeeld. Toen het zonlicht verdween stierven landlevensvormen massaal uit.

Tegenwoordig zijn mensen de enorme levensvorm die moeder aarde met zich draagt. Zó zelfs dat haar natuurlijke evenwicht beschadigd raakt.

Bij de voorbereiding van deze viering kwamen ook woorden als rentmeesterschap en duurzaamheid ons voor de geest. Maar daarna... , daarna was het eigenlijk heel gauw uit met de lol. Want het bijbelse begrip 'Rentmeesterschap' ver-

werd mettertijd tot uitbuiting en het modernere zakelijk nobele begrip 'duurzaam', is inmiddels geworden tot 'de overblijvende sterke'. Het zegt niets meer over de wijze waarop dat verwerkt zal worden. Maar wij mensen zijn slechts te gast bij moeder aarde.

Wij zijn er als Christenen al ruim 20 eeuwen. Ons Nederlands spreekwoord zegt: "Een gast en een vis,..." u kent het al. Dus het rommelt zelfs tot onder Groningen.

Voor mij blijft de liefde voor dit aardse voorop staan. Liefde zoekt zichzelf niet maar dient. Betekent dat dan niet dat ik in het kleine dat moet doen waarvan ik overzie dat het zinvol is? Zijn dat niet vanzelfsprekend natuur- en milieuprojecten en bekneld zittende medemensen? De vraag stellen is haar beantwoorden. Toch? Ik ben er van overtuigd dat wij op deze wijze daarin elkaar vinden.

Actualisering

Anneke van der Weide

*Aarde. Deze. Enig denkbare.
Rond en blauw in de ruimte.
Met zon, maan en sterren,
seizoenen, rivieren,
rivieren die stromen naar zee.
En niets valt omhoog en alles omlaag.
En niets is nog af, en alles nog nergens.
Maar hier en daar mensen
en steeds meer en overal
mensen die doen wat vandaag
nog gedaan moet
die langzaam maar zeker,
bezeten van liefde,
de aarde opdelven
uit de onderste afgrond.*

Tweede couplet uit het 'Lied van de aarde'
van Huub Oosterhuis

Actualisering

Marjolijn Bartlema

Kort geleden kwam ik op het spoor van de Friese kunstschilder Willem van Althuis. Een van zijn schilderijen raakte me zeer: het betrof een wijds landschap, in nevelen gehuld, met daarin een heel eenvoudige schuur. Ik was erg geroerd door de ongelooflijke schoonheid van dit schilderij en ik realiseerde me dat de aarde, ONZE aarde, al eeuwen een enorme bron is van inspiratie voor vele schitterende kunstwerken.

Ik ervaar het steeds weer als een voorrecht en een rijkdom daarvan te mogen en kunnen genieten. Maar voel ook de plicht om zorg te dragen voor onze aarde en er zorgvuldig mee om te gaan. Zoals Joop aangeeft: we zijn slechts Gast bij moeder aarde en zo is het!

Beleefd en aanbevolen

Henk Engel

Letterlijk in kilometers en figuurlijk rij ik rond in de wereld van de WMO. De wet maatschappelijke ondersteuning. Ieder moet er van gehoord of over gelezen hebben. Een stormachtige omgeving. Er komt heel wat op de gemeenten en op ons af onder die vlag. De decentralisaties van de AWBZ, Participatiewet en de Jeugdzorg. Decentralisaties die ervoor zorgen dat gemeen-

ten er veel taken bij krijgen, waar ze zich een weg in moeten zoeken. En ook organisaties als de onze zoals Participe, met haar hoofdbureau in Alphen aan den Rijn, moeten zich daar een nieuwe weg in zoeken. En dat het beste met een open deur en open ramen. Samen met andere organisaties. Participe (www.participe.nu) is een WMO organisatie die de prestatievelden 1 t/m 6 uitvoert in Alphen aan den Rijn. Het WMO loket en ook welzijnsactiviteiten. Activiteiten gericht op ontmoeting, ontwikkeling, ondersteuning waar nodig en samen optrekken. Wat betekenen met en voor elkaar. Letterlijk en figuurlijk ruimte bieden aan mensen.

Intussen zijn we vanuit onze organisatie in meerdere plaatsen actief. Gouda, Delft, Rotterdam, Kaag en Braassem, Veenendaal en Amstelveen. In de laatste vier plaatsen samen met collega-instellingen uit de zorg en het welzijnswerk. En dat biedt een breder perspectief, een grotere ruimte om verbindingen te leggen.

Bij al deze ontwikkelingen horen ook zorgen. Zorgen dat mensen die nu begeleid en opgevangen worden niet tussen het wal en het schip vallen. Beroep op eigen kracht, op wat je wel kunt. Da's goed. Beroep op steun, om omzien naar elkaar. Da's goed. Maar daar waar kwetsbaarheid toeneemt blijft extra zorg en aandacht van belang! En dat is in alle ontwikkelingen ook een zorg die ik heb. Houden we dat voldoende overeind? Hoe zorgen we er met elkaar voor dat iedereen met haar of zijn eigen ik mee kan blijven doen!? En dan is het zaak die zorg op een positieve wijze te delen en samen naar mogelijkheden en kansen te zoeken. Daarom is het belangrijk samen te werken, kennis en krachten te bundelen uit het veld van zorg, welzijn en werk. Coalities sluiten, waarbij het niet gaat om de organisatie maar om wat er moet gebeuren! En dat zijn spannende ontwikkelingen met veel reuring en ook wel onzekerheden. In Kaag en Braasem staat in onze gezamenlijke aanpak onder de naam van De Driemaster (passende naam bij al dat water) verbinden centraal (www.dedriemaster.nu). En dat is een spannend proces. Mensen met elkaar verbinden, organisaties, mensen en organisaties, initiatieven en vragen. In het najaar van 2013 spraken we daar ook over met een groot aantal vrijwilligersorganisaties uit de verschillende dorpen daar. En dat was goed en leuk om te doen. Want er gebeurt al zoveel in de dorpen. Er is al veel betrokkenheid op elkaar. En daar willen en moeten we op verder bouwen. Ook in Veenendaal (www.veens-welzijn.nl),

waar ik nu een paar maal per week kom, bemerk je die betrokkenheid die er al is. En die moet je willen zien, als basis gebruiken voor de vragen en ontwikkelingen die de veranderingen in de WMO met zich meebrengen.

Het gaat tenslotte om mensen en onze betrokkenheid bij en met elkaar. Zoals die drie vrouwen die een aantal ontmoetingsactiviteiten dragen, waar mensen elkaar zien, spreken en samen eten, en er zo zijn voor elkaar. Het gaat erom dat te versterken en ondersteunen, zodat meedoen mogelijk is!

Ik moest bij het schrijven denken aan het mooie lied Frekie met de tekst van Willem Wilmink (natuurlijk!):

*Wanneer 's middags om vier uur
onze schoolbel was gegaan,
en we gingen voetbal spelen,
dan kwam Frekie er altijd aan.
Frekie woonde in de buurt,
maar zat niet op onze school.
Hij was een imbeciele jongen,
een mongool.*

*Meestal riep er iemand wel:
'Kom maar, Frekie, doe maar mee.'
Welke kant hij uit moest schoppen,
daarvan had hij geen idee.*

*Maar we legden soms de bal
op twee meter van het doel,
en we riepen; 'Schieten, Frekie!'
En hij trok een ernstig smoel.*

*Als het raak was, dook de keeper
mooi naar de verkeerde kant,
en 't was góal, en dan was Frekie
kampioen van Nederland.*

*Misschien vind je Frekie zielig,
maar dat was-ie niet voor mij,
want ik zag nooit een jongen
die zo blij kon zijn als hij.*

Dat soort potjes voetbal, van harte aanbevolen!

Dank!

Peter en Anneke van Tongeren

We willen graag iedereen heel hartelijk bedanken die met ons heeft meegeleefd in de afgelopen maanden.

In zo'n korte tijd beide moeders verliezen, dat is wel erg veel, schreef iemand.

Het was inderdaad een hectische periode, die nog nagolft op dit moment.

Het was en is heel fijn om zoveel interesse, warmte en begrip te ervaren.

Nogmaals veel dank hiervoor.

Na 30.000 nachties

Go Stavenuiter

Het meeste heb ik verstaan, zondagmiddag 26 januari 2014 in Bakkum.

"Vier mannen met liefde voor teksten en muziek" zingen, vertellen, maken muziek. Jan, Hans, Henk en nog een Henk, ik ken ze al jaren. Twee maal per jaar komen ze als groep 'Achterom'. Deze keer hebben ze een programma met een terugblik op een gedicht van Martinus Nijhoff 'Het kind en ik'.

Nijhoff vertelt hoe hij aan de kant van een sloot met zijn hand een wak in het kroos maakte en toen dacht in het water een actief kind te zien.

Dat kind schreef "zonder haast en zonder schroom al wat ik van mijn leven nog ooit te schrijven droomEn telkens als ik even knikte dat ik het wist, liet hij het water beven en het werd uitgewist".

Maar voor zichzelf en voor ons, het publiek, kijken de mannen niet vooruit, maar achterom.

Gôh, hoe leuk was het toen ik nog kind was. Hoe nieuw was alles, hoe sprookjesachtig. Wat kon er veel, wat had ik een vrijheid.

Twee uur ben ik in een andere wereld en ik voel me er thuis en laat me er graag heenbrengen.

Ik vraag me niet af of ik in mijn eigen wereld terecht gekomen ben of in die van mijn kinderen.

Het programma overkomt me als een zomerdag waarop ik gelukkig en weemoedig, blij en tevreden terugkijk op mijn jeugd. Dat allerlei

facetten van die jeugd niet aan bod komen, is niet erg. Ik weet dat ze er waren, ook al ben ik nog geen '30.000 nachtjes', waarvan in het laatste liedje sprake was.
Ik heb erg genoten van het programma.

Gelukkig zijn we ook over de dag ervóór. Om onze 53^e trouwdag te vieren, hadden we kinderen en kleinkinderen uitgenodigd om bij ons te komen lunchen. Mandy moest werken. Alle anderen waren er wel, gelukkig. Zo vaak zien we elkaar niet in deze samenstelling.

In een prima sfeer vertelt de een en de ander over veranderingen in het werk, over testdagen om na een reorganisatie op het werk een andere plek te krijgen, over activiteiten om de noodopvang in de geestelijke gezondheidszorg te verbeteren. Hoe begeleid je een kind dat stuurloos lijkt te worden, hoe help je een kind dat dyslectisch is, naar het vervolgonderwijs. Leuk is het te horen hoe een student erin slaagt gelijktijdig twee studies te doen. Maar het is schrikken als iemand uit een vriendenkring opeens een epileptische aanval krijgt.

Ank en ik merken dat het soms moeilijk is de gesprekken te volgen. Niet alleen omdat ons gehoor minder wordt, maar vooral omdat de wereld van werk en studie heel snel verandert. Dan tellen toch de 30.000 nachten die we benaderen.

Intussen is er flink gegeten, met name van de visschotel, het Turkse brood en de toetjes. Mooie uren hebben we beleefd.

Go Stavenuiter, 27 januari 2014.

Ometepe

Wilma van Beek

Wilma van Beek, projectleider van het gastfamilieproject van Stichting Mundi-co op het eiland Ometepe in Nicaragua, ging in november 2013 opnieuw voor een werkbezoek naar Nicaragua. Zij hield, zoals ieder jaar, weer een dagboek bij. Het zal worden opgenomen in het KGJ-bulletin.

12 november 2013

Beste mensen,

Ik ben weer op Ometepe om samen met de vrouwen van het gastfamilieproject, de volgende stappen te zetten. De keukens zullen verbeterd worden en ook de latrines en nog een aan-

tal andere zaken, ik krijg het druk. Dankzij jullie donaties en een grote gift vorig jaar december, kunnen we dit jaar grote verbeteringen aanbrengen! Bedankt!

Vandaag heb ik alle vrouwen bezocht, behalve Esneyda. Het is een uur lopen naar haar huis en dat ging niet meer.

De vrouwen zijn met een medewerkster van Entre Volcanes, het opleidingsinstituut, op mijn verzoek en op kosten van Mundi-co inmiddels op bezoek geweest bij een ander gastfamilieproject, UCA Tierra y Agua, op het vasteland. Daar hebben ze veel nieuwe dingen gezien. Goed onderhouden en goed ingerichte kamers, schone keukens met een goede uitrusting. Ze hebben gezien wat de boeren verbouwen op de velden, ze houden er bijen en maken ook veel souvenirs en sieraden voor toeristen, zoals Ro-

sa in ons project doet. Rosa heeft er souvenirs en nieuwe sieraden leren maken. En ze vonden dit leerzame uitje vreselijk leuk. Ze vertrokken 's morgens vroeg met de eerste bus om vijf uur, vertelden ze en ze kwamen 's avonds terug met de laatste boot. Zoals ze het zeiden, klonk het alsof ze op schoolreisje zijn geweest. Gewoon eens met elkaar onbezorgd op stap gaan, dat doen deze vrouwen nooit. Het is noodzakelijk, maar ook vreselijk leuk dat wij hen dit ook kunnen bieden.

De vrouwen zijn enthousiast over hun gastfamilieproject, ze zetten zich voor honderd procent in. Ik heb de kamers, wc's en latrines, de douches en de keukens opnieuw bekeken en heb geïnventariseerd wat de vrouwen verbeterd willen hebben en heb dat gelinkt aan wat noodzakelijk is voor het project. Mijn volgende stap zal zijn om met de vrouwen langs alle vaklieden te gaan om offertes te vragen voor de werkzaamheden, voorzien van de handtekeningen van de vaklieden, zodat we het met elkaar eens zijn over de prijzen. Iedere vrouw zal vervolgens het lage salaris zelf betalen. Het is niet goed om alleen maar te geven. Bij ieder groter werk, betalen ze zelf een klein deel. Daarmee wordt het hun eigen opdracht, en niet die van Mundi-co, waardoor zij zich bij alles wat wordt gedaan, betrokken voelen. 'Ownership', is het woord dat hierbij hoort, ik weet er geen goed Nederlands woord voor. Een aantal zaken hebben sommige vrouwen uit zichzelf al opgeknapt! Dit eigen initiatief zie ik dit jaar voor het eerst. Geweldig!

Vriendin Sonia, eigenaresse van hotel Villaparaíso, had vorig jaar twee vrouwen uitgenodigd om een week mee te lopen met haar beste kamermeisje, om te leren hoe je de bedden moet opmaken, de kamer, douche en wc's moet schoonhouden en hoe je met de gasten omgaat. Ileana is op dit aanbod in gegaan, ze kreeg zelfs de opdracht van Sonia om zelfstandig aan het werk te gaan en ze deed het zo goed, dat Sonia haar twee maanden in dienst heeft gehouden als kamermeisje met een normaal salaris. Ileana heeft hiervan zelf een douche en wc laten bouwen, zij deelde een vieze latrine met haar burens. Het is zo fijn om te zien dat het zo goed uitpakt. Het was een feest om weer met de vrouwen te praten en om te zien, hoeveel zij sinds vorig jaar geleerd hebben. Als ik nu zaken aan hen uitleg, kijken ze niet meer weg. Ik zie dat ze precies begrijpen waar ik het over heb en ik krijg hun volle aandacht. Vanuit deze betrokkenheid, wordt het steeds meer hun eigen project

Morgenmiddag om 14.00 uur hebben we de eerste gezamenlijke vergadering. Ik kijk er naar uit.

Toen ik in het donker op de bus stond te wachten, zag ik op een klein veldje naast me wel vijftig vuurvliegjes, die om de drie seconden ieder ongeveer gedurende één seconde hun lichtjes lieten knipperen. Prachtig!

Hasta pronto!

14 november

Dag allemaal,

Gisteren hadden we de eerste vergadering met de vrouwen. Ze vroegen nadrukkelijk "Wanneer komen er meer toeristen?" en ze keken mij verwachtingsvol aan. Ik was erg blij met hun vraag. Vorig jaar is vrijwilligster Sandra een paar keer met enkele vrouwen naar de aankomst van de boot gegaan, om folders uit te delen aan toeristen en om te vertellen over het project, wat onmiddellijk resulteerde in een aantal toeristen die bij de vrouwen wilden overnachten. Ze kregen van haar de opdracht om dit te blijven doen. Maar de drempel was nog te hoog, ze zijn niet gegaan. Ik heb de vrouwen vorig jaar een cursus Engels aangeboden, maar dat wilden ze toen ook nog niet. "Dat is voor onze kinderen", zeiden ze "Dat kunnen wij niet meer leren". Ik heb toen, met een eenvoudige methode die ik in Amsterdam Oud West gebruikte om laag opgeleiden een nieuwe taal aan te leren, de vrouwen laten ervaren dat iedereen Engels kan leren. Zo heb ik Engels leren alvast in de week gelegd, daarna moet je niet meer aandringen, want mensen laten zich niet dwingen. Maar vandaag kon ik feilloos inspelen op de belangrijke vraag die zij stelden. Ik heb uitgelegd dat er drie fases voor de werwing zijn en dat we nu in de eerste fase zijn, namelijk dat zij zelf met de folders van het project naar Moyogalpa moeten gaan, naar de aankomst van de boot. En dat zij bij de boot de toeristen hun folder moeten geven, zoals ze dat vorig jaar hebben gedaan samen met Sandra. Zo krijgt het project de noodzakelijke bekendheid op Ometepe, want toeristen geven deze dingen door aan elkaar en ook aan de taxi-chauffeurs en de gidsen, heb ik uitgelegd. "Ik kan dat niet met jullie doen", zei ik, "want over drie weken ga ik weg van Ometepe". Ik heb benadrukt dat het in deze fase van hen afhangt of er toeristen komen. Hun antwoord was: "Het kan niet, want wij spreken geen Engels". "Dat is wat ontbreekt" zei ik, "weten jullie nog dat ik vorig jaar heb laten zien dat er een gemakkelijke methode is om Engels te leren"? Dat wisten ze nog. Ik heb voorgesteld dat ik opnieuw in gesprek zou gaan met Roberto, van organisatie Mano Amiga. Hij organiseert cursussen Engels voor de bevolking in hun dorp Balgue. En nu zeiden alle vrouwen dat ze wel willen, ik kan de cursus gaan organiseren! Het heeft pas zin om dat te doen, als zij zelf overtuigd zijn van de noodzaak. Het blijft nog steeds een hoge drempel, maar nu zijn ze gemotiveerd om die te nemen. En zo komen we langzaam, maar defini-

tief precies uit waar we willen. Fantastisch, ik ga vrijdag hierover in gesprek met Roberto. De kamers zijn, op enkele kleinigheden na, klaar om toeristen te herbergen. Maar de keukens zien er nog niet goed uit. Er is geen fatsoenlijk aanrecht, er zijn geen keukenkasten of planken waar het serviesgoed netjes in kan worden opgeruimd. Het is er een chaos en honden, varkens en kippen scharrelen vrolijk door de keukens. Dat kan nog wel voor backpackers, maar niet voor toeristen die hogere eisen stellen. En die willen we ook gaan werven, maar dat doen we pas volgend jaar, als alles op orde is. Dan gaat de tweede fase van de werving in. Ik zal dan de touroperators in Managua, Leon, Granada en Matagalpa opnieuw bezoeken en zal ze uitnodigen om de accommodatie te komen bekijken. Zij organiseren reizen door Nicaragua voor groepen en voor individuen en hebben al aangegeven twee jaar geleden dat ze willen samenwerken met de vrouwen, als de accommodatie hun kritiek kan doorstaan. Dan kunnen de vrouwen ook worden opgenomen in internationale reisguides, zoals de Lonely Planet, hun vertegenwoordigers willen ook eerst de accommodatie zien. So far so good. En de laatste fase van de werving is het lanceren van de eigen website van de vrouwen in 2015. Dat kan pas als de accommodatie van alle vrouwen op hetzelfde niveau is, evenals de dienstverlening. Dan kunnen zij behalve backpackers, ook avontuurlijke toeristen die in hotels verblijven, onderbrengen. Dan zijn zij trip-advisor-proof.

Hasta pronto,

Kiezen tussen eten of medicijnen

*Eigen bijdrage maakt medische
zorg onbereikbaar*

Helmer Roelofs, INLIA
Afd. Kerkelijke Relaties & Publieksvoorlichting

Meneer Koumale is als vreemdeling uitgesloten van rijksvoorzieningen. Hij verblijft echter wel legaal in Nederland in afwachting van een beslissing op zijn aanvraag voor verblijf op serieuze medische gronden. Hij leeft op dit moment van diaconaal geld, van giften van vrienden en derden. Voor zijn psychische problemen is hij afhankelijk van medicatie die hem wordt voorgeschreven door de behandelend GGZ-psychiater.

Asielzoekers in een reguliere procedure, zoals in dit geval op medische gronden, hebben geen recht op voorzieningen en worden daarom door het COA vanuit een asielzoekerscentrum op straat gezet. Dit zijn zogeheten 'onverzekerbare vreemdelingen'. Zij mogen legaal in Nederland de procedure afwachten, maar hebben geen recht op voorzieningen, krijgen geen uitkering maar mogen zelf ook niet werken en mogen wettelijk ook geen ziektekostenverzekering afsluiten.

De 'medisch noodzakelijke zorg' voor onverzekerbare vreemdelingen wordt vergoed door het College voor Zorgverzekeringen (CVZ). Volgens deze regeling kunnen artsen, apothekers, specialisten, etcetera, de kosten van verleende noodzakelijke zorg aan onverzekerbare vreemdelingen, als zij die rekening niet zelf kunnen betalen, declareren bij het CVZ.

CVZ heeft echter sinds 1 januari ingevoerd dat de apotheek aan onverzekerbare vreemdelingen een eigen bijdrage van € 5,00 per voorgeschreven medicijn moet vragen. Dat betekent dat mensen als meneer Koumale voor een waarlijk onmogelijke keuze worden gesteld: koop ik eten van mijn geld of betaal ik die eigen bijdrage, zodat ik de medicijnen kan nemen die ik nodig heb?

De zorgkosten voor onverzekerbare vreemdelingen bedroegen in 2012 € 21,6 miljoen, dat is slechts 0,02 % van de totale zorgkosten (van € 92 miljard) in 2012. Volgens de CVZ en de minister betreft de bijdrage per receptregel absoluut geen bezuiniging, maar acht de minister het onwenselijk dat vreemdelingen niet betalen omdat ze weten dat ze de medicijnen gratis kunnen krijgen. De minister schijnt te vergeten waarom deze regeling van kracht is geworden: er is een groep mensen die volgens de norm van de Tweede Kamer en de regering medisch noodzakelijke zorg moet ontvangen terwijl zij zichzelf op wettelijke basis niet kan en mag verzekeren, niet mag werken en geen uitkering kan verkrijgen.

Mensen worden door deze maatregel sinds 1 januari soms letterlijk gedwongen de afweging te maken tussen het ophalen van de noodzakelijke medicatie of eten. Daarnaast kan het niet kunnen betalen van medicatie leiden tot ernstige gevolgen voor betrokkene en anderen. Immers, indien een asielzoeker zijn medicatie niet meer neemt omdat hij dit niet kan betalen kan dit verkeerd aflopen. Situaties zoals in Baflo (de dood van een politieagent en een jonge vrouw)

en op de Dam in Amsterdam (waar een asielzoeker zichzelf in brand stak en daaraan overleed) zullen zich als gevolg hiervan vaker kunnen gaan voordoen. INLIA en andere organisaties hebben dan ook al meermalen gewaarschuwd voor de effecten van deze maatregel. Diverse gemeenten, waaronder ook de G4, hebben de minister inmiddels ook al opgeroepen de invoering van de eigen bijdrage terug te draaien.

INLIA, Jacobijnerstraat 5, 9712 HZ, Groningen, tlf: 050-3138181, email: krp@inlia.nl, www.inlia.nl

Een bijzonder kompas

Kloosters openen deuren voor leerlingen basisonderwijs.

Redactie Rorate

Twee kloosters en een bedevaartsoord in de provincie Noord-Holland werken mee aan een nieuw leerproject voor het Nederlandse basisonderwijs 'Op weg met een bijzonder kompas'.

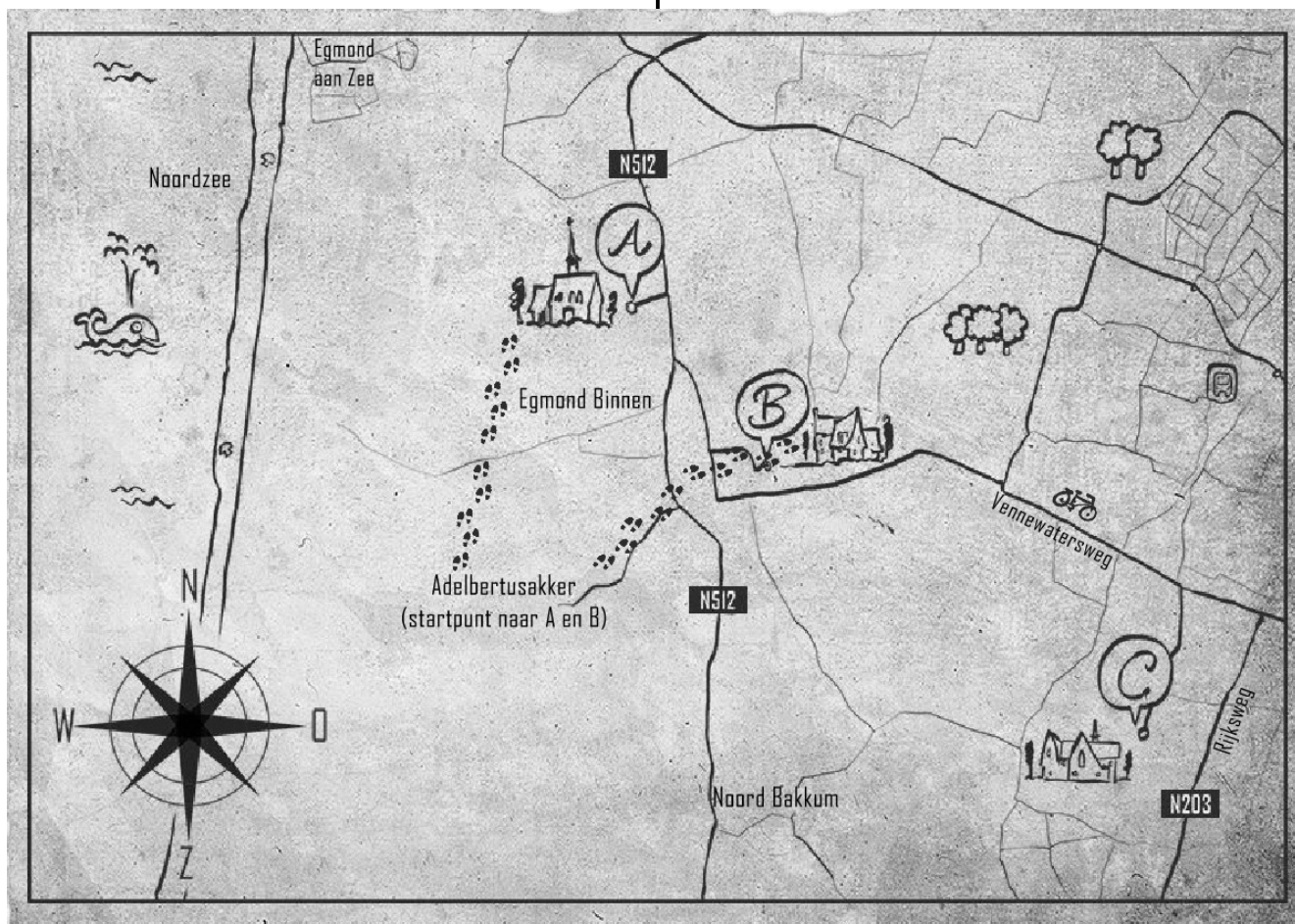
Het project wil "de rijkdom van de katholiek/christelijke traditie en de mensen die er eeuwen mee en in hebben geleefd beleefbaar maken".

Het project is inpasbaar in bestaande curricula¹ godsdienst/levensbeschouwing en andere lesgebieden zoals wereldoriëntatie, waaronder geschiedenis en aardrijkskunde en geestelijke stromingen. Er wordt voldaan aan kerndoelen voor het vak godsdienst/levensbeschouwing (Rooms-Katholiek en Protestants-Christelijk), wereldoriëntatie en tevens aan de criteria vanuit actief burgerschap.

De kloosters en bedevaartsoord die in het kader van het leerproject bezocht kunnen worden zijn het Sint-Liobaklooster van de benedictinessen^(A) en de Sint-Adelbertabdij van de benedictijnen^(B) in Egmond-Binnen, en het diocesaan heiligdom Onze Lieve Vrouwe ter Nood^(C) in Heiloo.

Het onderwijsproject is samengesteld door Arkade-Cilon, in samenwerking met studenten en docenten van Hogeschool IPABO.

Meer info op www.bijzonderkompas.nl

¹ curricula: plan dat het doel, de leerinhoud, de werkvorm en de media aangeeft voor een reeks educatieve activiteiten, alsmede de tijdsperiode waarin deze gerealiseerd dienen te worden

AGENDA

Dag	Datum	Aanvang	Activiteit	Lokatie
		maart		
wo	5	18.00 u	Eetcafé	Stut
wo	5	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
wo	5	19.30 u	Vrouwengroep	Stut
za	8	19.15 u	Ontmoeting	Vrijburcht
ma	10	13.30 u	Kerngroep	Will van 't Hoff
di	11	14.00 u	Brainstormgroep	Wil Steenpoorte
wo	12	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
vr	14	19:00	Meditatieve OEcumenische Diensten	De Dorpskerk, Heemskerk
di	18	10.15 u	Pastoraatsgroep	Atie Driesten
wo	19	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
za	22	19.15 u	Viering	Vrijburcht
		april		
wo	2	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
za	5	19.15 u	Ontmoeting	Vrijburcht
wo	9	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
vr	11	19:00	Meditatieve OEcumenische Diensten	De Dorpskerk, Heemskerk
wo	16	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
za	19	19.15 u	Viering	Vrijburcht
		mei		
wo	7	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
za	10	19.15 u	Ontmoeting	Vrijburcht
wo	14	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
wo	21	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
za	24	19.15 u	Viering	Vrijburcht
		juni		
wo	4	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
za	7	19.15 u	Ontmoeting	Vrijburcht
wo	11	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
wo	18	19:45 u	Koorrepetitie	Stut
za	21	19.15 u	Viering	Vrijburcht